

HANYA YANAGIHARA

Dünya
Edebiyatı
—
Roman

DEĞERSİZ BİR HAYAT

“Dokunaklı, sıra dışı bir aşk hikâyesi... Ciddi, ömür boyu süren bir arkadaşlığa ağıt.”

The Financial Times

Hanya Yanagihara'nın ilk romanı *People in the Trees* 2013'te yayımlandı. 2015'te basılan *Değersiz Bir Hayat* ABD'de büyük ses getirdi. Kirkus Ödülü'nü aldı ve Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi. Romanın hakları 23 ülkeye satıldı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Cennete

DEĞERSİZ BİR HAYAT

Orijinal adı: A Little Life

© Hanya Yanagihara, 2015

Yazan: Hanya Yanagihara

İngilizce aslından çeviren: Sıla Okur

Yayına hazırlayan: Aslı Tohumcu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2018

Sert Kapak 1. baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-5941-62-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Kapak fotoğrafı: *Orgasmic Man* by Peter Hujar

© 1987 The Peter Hujar Archive LLC. Courtesy Pace/

MacGill Gallery, New York and Fraenkel Gallery, San Francisco

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Değersiz Bir Hayat

Hanya Yanagihara

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Sıla Okur

Jared Hohlt'a
dostluk ve sevgiyle

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

I / Lispenard Sokak.....	11
II / Postacı.....	103
III / Süsler püsler	249
IV / Eşitlik Aksiyomu	331
V / Mutluluk Yılları.....	489
VI / Sevgili yoldaş.....	721
VII / Lispenard Sokak.....	803
Teşekkür	823

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

I

Lispenard Sokak

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Daire on birin tek dolabı vardı, ama sürgülü cam kapıyla çıkılan küçük balkonundan, sokağın karşısında ekim ayı olmasına rağmen şort ve tişörtle oturmuş sigara içen adamı görebiliyordu. Willem adamı selamlamak için elini kaldırdı ama adam selamına karşılık vermedi.

Willem yatak odasına girdiği sırada Jude dolabın kapısını açıp kapatıyordu. “Tek dolap var” dedi.

“Önemli değil” dedi Willem. “İçine koyacak bir şeyim yok zaten.”

“Benim de.” Birbirlerine gülümsediler. Emlakçı da peşlerinden içeri girdi. “Tutuyoruz” dedi Jude kadına.

Fakat emlakçının ofisine döndüklerinde, daireyi kiralayamayacakları anlaşıldı. “Niye ki?” diye sordu Jude.

“Altı aylık kirayı karşılayacak kadar geliriniz yok, birikiminiz de bulunmuyor” dedi bir anda tersleşen emlakçı. Kredi notlarına ve banka hesaplarına bakmış, çift olmadıkları halde Yirmi Beşinci Sokak’ın cansız (ama yine de pahalı) bir kesiminde tek odalı bir daire tutmak isteyen iki genç adamda bir tuhafılık olduğunu nihayet idrak etmişti. “Size kefil olabilecek kimse var mı? Patronunuz mesela? Aileniz?”

“Ailelerimiz hayatta değil” dedi Willem çabucak.

Emlakçı iç geçirdi. “O halde beklentilerinizi düşürmenizi tavsiye edeceğim. Buralarda sizin maddi durumunuzdaki kiralılara ev verecek yönetici bulamazsınız.” Sonra sözünün bit-

miş olduğunu belli ederek ayağa kalktı ve uzun uzun kapıya baktı.

Fakat olanları JB'yle Malcolm'a anlatırken komediye vurdular: Döşemede fare pisliğinden dövmeler olmuştu, sokağın karşısındaki adam az daha donunu indirecekti, emlakçı da Willem'e iş atmış fakat karşılık bulamadığı için işi yokuşa sürmüştü.

"Yirmi Beş'le İkinci Cadde arasında kim oturmak ister ki zaten" dedi JB. Chinatown'da, ayda iki kez buluşup akşam yemeği yedikleri Pho Viet Huong'daydılar. Pho Viet Huong pek iyi bir yer değildi –çorbası nedense şekerliydi, limon suyunda sabun tadı vardı, her yemekten sonra içlerinden biri illa ki hastalanırdı–, ama gerek alışkanlıktan, gerek zorunluluktan buradan vazgeçemiyorlardı. Pho Viet Huong'da beş dolara çorba veya sandviç almak ya da sekiz ila on dolar arasındaki ana yemeklerden birini ısmarlayıp yarısını ertesi gün yemek veya gece atıştırmak için paket yaptırmak mümkündü. Ama Malcolm ana yemeğin hepsini bitirmez, paket de yaptırmaz, doyunca tabağını masanın ortasına sürer, hep aç olan Willem'le JB'ye bırakırdı.

"Biz de orada oturmak için *can atmıyoruz* JB" dedi Willem sabırla, "ama başka seçeneğimiz de yok. Paramız olmadığını hatırlatırım."

"Niye taşındığınızı anlamıyorum ki" diyen Malcolm, o sırada tabağındaki mantarlarla tofuyu –her gittiklerinde koyu karamelli sos içinde istiridye mantarı ve ızgara tofu ısmarları– didikliyordı, Willem ve JB de onu gözlüyordu.

"Mecburum ya" dedi Willem, "unuttun mu?" Son üç ayda belki on kere anlatmıştı bunu Malcolm'a. "Merritt'in erkek arkadaşını taşıyor, o yüzden benim çıkmam lazım."

"Onu biliyorum da niye *sen* çıkıyorsun?"

"Çünkü kontrat Merritt'in adına Malcolm!" dedi JB.

"Ha" dedi Malcolm. Sessiz kaldı. Kendine göre önemsiz ayrıntıları unuttur, gelgelelim insanların onun unutkanlığına si-

nirlenmesine de aldırılmazdı. “Doğru.” Mantarları masanın ortasına sürdü. “İyi de sen Jude...”

“Seninle daha ne kadar kalacağım Malcolm? Bir noktada annenler gebertecek beni.”

“Annemler sana bayılıyor.”

“Çok incesin ama en kısa zamanda kendi evime çıkmazsam artık bayılmayacaklar.”

Dördünün arasında bir tek Malcolm aile evinde yaşıyordu, JB’nin de hep dediği bir şey vardı, onun da aile evi Malcolm’ınki gibi olsa, o da aile evinde yaşardı. Muhteşem bir ev değildi Malcolm’larınki; hatta gıcırdayan ve bakımsız bir evdi, bir keresinde de Willem’in eline tırabzandan kıymık batmıştı ama hiç değilse büyüktü; Yukarı Doğu Yakası’nın hakiki müstakil evlerindendi. Malcolm’un kendisinden üç yaş büyük ablası Flora bir süre önce bodrum kattaki daireden çıkmıştı, Jude da geçici olarak onun yerine yerleşmişti: Fakat Malcolm’un ailesi er ya da geç onun çıkmasını isteyecekti ki annesinin edebiyat menajerliği ofisi oraya taşınabilsin, bu da, (zaten merdivenlerde başına bir iş geleceğinden korkan) Jude’un kendine bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Willem’le birlikte eve çıkmaları da gayet doğaldı; üniversite boyunca ev arkadaşı olmuşlardı. Birinci sınıftayken oturdukları evde, briketle çevrilip salon haline getirilmiş yere masalarını ve sandalyelerini, bir de JB’nin teyzelerinin kamyonetle getirdikleri kanepeyi koymuşlar, içerideki küçücük odaya da iki ranza atmışlardı. Bu oda o kadar dardı ki, alt katta yatan Malcolm’la Jude uzansalar elleri birbirine değiyordu. Ranzalardan birinde Malcolm’la JB, diğesinde ise Jude ve Willem yatmışlardı.

“Siyahlar beyazlara karşı” derdi JB.

“Jude beyaz değil ki” diye karşılık verirdi Willem.

“Ben de siyah değilim” diye eklerdi Malcolm; inandığından değil de, JB’yi sinir etmek için.

“Neyse” dedi JB çatalının ucuyla mantar tabağını önüne çe-

kerken, “İkiniz de bende kalabilirsiniz diyeceğim ama hiç hoşunuza gitmeyecektir.” JB’nin Little Italy’de oturduğu devasa ve leş gibi çatı katı, kullanılmayan ve yamuk çıkmazlara, kabası bitmiş yarım odalara açılan koridorlarla doluydu; müteahhidi inşaatın ortasında kaçmış bu daire, üniversiteden bir başka arkadaşlarına aitti. Ezra ressamdı, kötü de bir ressamdı ama iyi olması da gerekmiyordu, çünkü JB’nin hep hatırlattığı gibi, adam hayatı boyunca bir tek gün çalışmak zorunda değildi. Sırf bununla kalsa neyse; torunlarının çocuklarının dahi çalışması gerekmeyecekti. Nesiller boyu kötü, satılmaz, değersiz tablolar üretseler dahi, canları istediği an en kaliteli yağlıboya alabilir, Manhattan’ın göbeğinde lüzumsuz büyüklükte daireler edinip berbat mimari kararlarla rezil edebilir, gün gelip ressamlık hayatından sıkıldıklarında –ki JB, Ezra’nın bir gün sıkılacağından emindi– fon yöneticilerini arayıp belki Malcolm dışında hiçbirinin ömürlerinde görmeyi hayal dahi edemeyecekleri tutarda bir paraya konabilirlerdi. O gün gelene kadar Ezra ile arkadaşlık edilmesi faydalıydı; çünkü evini JB ve okuldan başka arkadaşlarına açmakla –dairenin çeşitli köşelerinde dört beş kişi konaklıyor olurdu mutlaka– kalmıyordu, iyi huylu ve özünde cömert bir insandı, üstelik yemeğin, içkinin ve uyuşturucunun esirgenmediği partiler vermeyi de severdi.

“Bir dakika” dedi JB elindeki çubukları bırakıp. “Şimdi hatırladım da, dergiden biri teyzesinin evini kiraya veriyordu. Tam Chinatown’ın kıyısında bir yerde.”

“Kaç paraymış?” diye sordu Willem.

“Çok bir şey olamaz, kaç para isteyeceğini bilmiyordu bile. Tanıdığa vermek istiyorum diyordu zaten.”

“Bize referans olabilir misin dersin?”

“Daha iyisini yaparım, sizi tanıştıtırırım. Yarın ofise uğrayabilir misiniz?”

Jude iç geçirdi. “Ben işten çıkamam.” Willem’e baktı.

“Dert etme, ben çıkarım. Kaçta?”

“Yemek saatinde herhalde. Bir mesela?”

“Anlaştık.”

Willem hâlâ doymamıştı ama mantarların kalanını JB’ye bıraktı. Sonra bir süre beklediler; Malcolm lokantada lezzetli geleceği kesin tek şey olan dondurmadan isterdi bazen, iki kaşık alıp bırakır, kalanını JB’yle birlikte temizlerlerdi. Fakat bugün dondurma söylemedi, bunun üzerine hesabı isteyip kuruşu kuruşuna paylaşmak üzere incelemeye başladılar.

Ertesi gün Willem, JB’nin ofisine gitti. JB Soho’da, şehrin sanat hayatının nabzını tutan küçük fakat etkili bir dergide resepsiyon görevlisiydi. Stratejik bir işti bu onun için; bir gece Willem’e anlattığı planına göre, derginin editörlerinden biriyle arkadaşlık kuracak, sonra dergide kendisine de yer verilmesini sağlayacaktı. Bunun yaklaşık altı ay süreceğini tahmin ettiğine göre, daha üç ayı vardı.

JB yüzünde daimi bir şaşkınlık ifadesiyle çalışırdı; hem hakikaten çalışıyor olmasına, hem de kimsenin şimdiye kadar ondaki dehayı keşfetmemesine hayret eder gibiydi. Resepsiyoncu olarak başarılı değildi. Telefon neredeyse hiç susmadığı halde kolay kolay açmazdı; diğerleri ona ulaşmak istediklerinde (binada cep telefonu iyi çekmiyordu) aralarında belirledikleri şifreye göre iki kez çaldırır, kapatır, ardından bir daha ararlardı. O zaman bile açmadığı olurdu çünkü masanın altında elleri meşguldü; ayağının dibindeki siyah çöp poşetinden aldığı saç tellerini tarayıp örmekle uğraşırdı.

JB kendi deyimiyle saç döneminden geçiyordu. Bir süre önce resme ara vererek siyah saçtan objeler yapmaya başlamıştı. Bir hafta sonu hep birlikte, JB’nin peşinde Queens, Brooklyn, Bronx ve Manhattan’da kuaför kuaför gezip JB sahiplerinden saç kırıkları isterken dışarda beklemiş, giderek ağırlaşan bir saç torbasını sokakta sürüklemişlerdi. İlk eserlerinden biri olan *Gürz*’de bir tenis topunu traşladıktan sonra

ikiye yarmış, içini kumla doldurmuş, sonra yapıştırıcıya bulayıp saçtan bir halıda gezdirerek deniz altındaki yosunlar gibi salınan bir iş çıkarmıştı ortaya. *Gün-delik* ise, her evde bulunan tel zimba, spatula, çay fincanı gibi şeylerin öbek öbek saçla kaplanmasını içeriyordu. Şimdi üzerinde çalıştığı geniş çaplı projeden hiçbirine uzun uzun söz etmemişti ama, anlaşıldığı kadarıyla kıvrır kıvrır siyah saçtan tek ve uzun bir halat örülmesi için pek çok parçanın taranıp örülmesi gerekiyordu. Geçen cuma örme işine yardımcı olsunlar diye pizza ve bira vaadiyle kandırıp evine çağırmıştı onları; saatler boyunca bıktırıcı işle uğraşıp pizzanın da biranın da gelmeyeceğini anladıklarında sinirlenmiş fakat pek de şaşırmamış bir halde evi terk etmişlerdi.

Saç projesinden hepsi sıkılmışlardı ama içlerinde bir tek Jude bu parçaları çok güzel buluyor ve bir gün değer kazanacaklarına inanıyordu. JB ona teşekkür mahiyetinde saçla kaplı bir saç fırçası vermiş fakat birkaç gün sonra, fırçaya Ezra'nın babasının bir arkadaşı talip olunca geri istemişti (Adam fırçayı almamış ama JB de Jude'a iade etmemişti). Saç projesinin başka zorlukları da vardı. Yine Little Italy'deki eve gidip saç örmeye kandırıldıkları bir başka gecede Malcolm, saçın koktuğunu söylemişti. Kokuyordu da; tiksiniç bir koku değildi ama yıkanmamış saç derisinin metalik rayihası sinmişti üzerine. Bunun üzerine JB, sıklaştıran öfke nöbetlerinden birini geçirmiş, Malcolm'a zenciliğinden utanan zenci, Tom Amca ve ırkının haini demiş, kolay sinirlenmeyen fakat bu gibi suçlamalara köpüren Malcolm ise şarap kadehini ilk bulduğu saç torbasına döktükten sonra çıkıp gitmişti. Jude elinden geldiği kadar aceleyle onun peşinden giderken, Willem kalıp JB'yi sakinleştirmişti. Her ne kadar ikisi ertesi gün barışsalar da, Willem ve Jude (haksızlıklarının bilincinde olarak) daha çok Malcolm'a sinirlenmişlerdi, çünkü ertesi hafta sonu Queens'de yine kuaförleri gezerek Malcolm'un berbat ettiği saçların yerine yenisini toplamaya uğraşmışlardı.

“Kara gezegende hayat nasıl?” diye sordu Willem JB’ye.

“Kara” dedi JB, çözmekte olduğu tutamı tekrar poşete tırkarken. “Hadi çıkalım, Annika’ya bir buçukta geliriz dedim.” Masasındaki telefon çalmaya başladı.

“Açmayacak mısın?”

“Tekrar ararlar.”

Merkeze doğru yürürlerken JB yakındı. Şimdiye kadar cazibesinin çoğunu, adı Dean olduğu halde aralarında DeeAnn dedikleri yayın yönetmenine yönlendirmişti. Üçü, Dakota’da, derginin genç editörlerinden birinin ailesine ait, odadan odaya sanat eserleri akan dairede verilen bir partiye katılmışlardı. JB mutfakta iş arkadaşlarıyla konuşurken, Malcolm’la Willem birlikte evi dolaşmışlar (O akşam Jude neredeydi? Çalışıyordu herhalde), misafir odasında asılı bir dizi Edward Burtynsky’ye, çalışma odasındaki masanın üzerine beşerli dört sıra halinde asılmış Becher su kulelerine, kütüphanenin yarısını işgal eden devasa bir Gursky’ye, ebeveyn yatak odasında ise duvarı üstte ve altta bir karış boşluk bırakacak şekilde kaplamış Diane Arbus’lara bakmışlardı. Çok dar, çok çocuksu mayoları içinde oyun oynarken objektife poz vermiş Down sendromlu iki tatlı kızın resmini incelerlerken Dean yanlarına gelmişti. Uzun boylu bir adamdı ama ufak, fareye benzer, çiçek bozuğu suratı, yabani ve güvenilmez görünmesine yol açıyordu.

Kendilerini tanıttılar, JB’nin vasıtasıyla geldiklerini söylediler. Dean onlara derginin yayın yönetmeni olduğunu, tüm sanat haberlerinin elinden geçtiğini anlattı.

“Öyle mi?” dedi Willem, nasıl tepki vereceğine güvenemediği Malcolm’a bakmamaya çalışarak. JB onlara derginin yayın yönetmenini hedef aldığını söylemişti, demek o buydu.

“Böylesini hiç gördünüz mü?” diye sordu Dean onlara, eliyle Arbus tablolarını göstererek.

“Hiç” dedi Willem. “Ben Diane Arbus’u çok severim.”

Dean doğruldu, kaşı gözü adeta küçük suratının ortasında toplandı. “DeeAnn diyeceksiniz.”

“Ne?”

“DeeAnn. Adı böyle telaffuz ediliyor.”

Gülmeden kendilerini zor atmışlardı odadan. “DeeAnn’miş!” dedi JB daha sonra, hikâyeyi anlattıklarında. “Ukala dümbeleşine bak.”

“Ukala mukala ama *senin* dümbeleşin” demişti Jude. O zamandan beri de Dean’e aralarında hep “DeeAnn” dediler.

Gelgelelim, JB’nin DeeAnn üzerindeki yılmaz çalışmalarına rağmen, dergide boy gösterme ihtimali üç ay öncesine göre yüksek değildi. Hatta JB spor salonundaki sauna da DeeAnn’in ağzına bile vermişti ama nafiye. JB her gün bir punduna getirip yazışları katına çıkıyor, gelecek üç sayının haber fikirlerinin küçük not kartlarına yazılı durduğu panoya gidiyor, yıldızı parlayanlar arasında kendi adını arıyor, her gün hayal kırıklığına uğruyordu. Kendi adı yerine yeteneksizlerin, abartılmışların, torpillilerin ve torpil sahiplerinin adları çıkıyordu karşısına.

“Bir gün orada Ezra’yı görürsem kendimi öldürürüm” derdi hep JB, diğerleri de endişelenme JB; görmezsin JB; günün birinde sen de çıkacaksın JB; hem çıkmazsan ne olur ki, başka bir yer bulursun JB diye cevap verirdi. JB de karşılık olarak, sırasıyla şöyle derdi; “Emin misin?”, “Çok şüpheliyim” ve “Ulan bu kadar zaman yatırımı yaptım, hayatımın tam üç ayını harcadım, olur da çıkamazsam hepsi bok olacak, diğer her şey gibi.” Diğer her şey dediği de, o gün içinde bulunduğu nihilizmin şiddetine göre yüksek lisans, tekrar New York’a taşınma, saç serisi veya hayatın bütünü olabilirdi.

Lispenard Sokak’a geldiklerinde yakınması hâlâ bitmemişti. Willem şehrin yabancıları sayılırdı, sadece bir senedir burada oturuyordu, bu nedenle Kanal’ın bir sokak güneyindeki, iki cadde geçip biten bu küçük sokağı duymamış olması normaldi de, Brooklyn’de büyümüş olan JB de habersizdi böyle bir yer olduğundan.

Apartmanı bulup 5C’nin ziline bastılar. Diyafondan cızırtı-

lı ve yankılı bir kız sesi geldi, kapı açıldı. Apartmanın dar ve yüksek tavanlı holü parl parl bir bok rengine boyanmış, yer yer de kabarmıştı; kendilerini bir kuyunun dibinde gibi hissettiler.

Kız onları dairenin kapısında bekliyordu. “Selam JB” dedi, sonra Willem’e bakıp kızardı.

“Annika, bu arkadaşım Willem” dedi JB. “Willem, Annika bizim resim bölümünde çalışıyor. Kafa kızdır.”

Annika yere bakıp kolunu dümdüz ileri uzattı. “Tanıştığımızıza memnun oldum” dedi yere. JB, Willem’in ayağına ayağıyla vurup sırtıttı. Willem görmezden geldi.

“Ben de memnun oldum” dedi.

“İşte daire burası. Teyzemin. Elli yıl burada oturdu ama yakında huzurevine taşındı.” Annika çok hızlı konuşuyordu ve anlaşılan en makul stratejinin, Willem’e güneş tutulması muamelesi yapıp ona bakmamak olduğuna karar vermişti. Giderek artan bir hızla teyzesinden, onun mahallenin çok değiştiğini söyleyişinden, merkeze taşınana kadar Lispernard Sokak’tan haberi olmadığından, daha boya yaptıramadığı için üzgün olduğundan, teyzesinin daha geçen hafta taşındığından, hafta sonu ancak temizliğin yettiğinden söz etti. Willem’den başka her yere baktı: Tavana (çinko kaplamalı), zemine (çatlak ama parke), duvarlara (yıllarca asılı durmuş çerçevelerin hayaletlerini taşıyan); ta ki Willem sözünü usturuplu bir şekilde kesip eve bakabilir miyim diye sorana kadar.

“Ah tabii, buyurun lütfen” dedi Annika, “Ben sizi yalnız bırakayım” da dedi ama peşlerinden gelerek JB’ye Jasper diye birinden, her ama *her yerde* Archer kullandığından yakındı; JB de onu gövde metni için fazla yuvarlak bulmuyor muydu? Willem arkasını döndüğü için gözünü ona dikmiş bakabiliyordu; konuştukça iyiden iyiye laf salatasına bağladı.

JB, Annika’nın Willem’i seyretmesini seyretti. Onu hiç böyle gergin ve kız çocuğu havasında görmemişti (geneldeofiste asık suratlı, sessiz, hatta masasının dayandığı duvara bistorilerden

ayrıntılı bir kalp heykelciği yaptığı için biraz da korkulan bi-riydi) fakat pek çok kadının Willem'in yanında bu şekilde davrandığına tanık olmuştu. Hepsi olmuşlardı. Arkadaşları Lionel, Willem'in önceki hayatlarından birinde kesinlikle balıkçı olduğunu çünkü ne zaman olta atsa boş çekmediğini söyledi. Gelgelelim Willem çoğunlukla (ama her zaman değil) bu ilgiden habersiz görünürdü. JB bir keresinde Malcolm'a bunun sebebini sormuştu, o da Willem'in muhtemelen fark etmediğini söylemişti. JB karşılık olarak homurdanmakla yetinse de, aklından, tanıdığı en durgun insan olan *Malcolm* bile kadınların Willem'e ne tepki verdiğini fark ettikten sonra, Willem'in fark etmemesinin imkânsız olduğunu geçirmişti. Sonra Jude başka bir açıklama getirmişti: Willem bütün kadınlara mahsus tepki *vermiyor-du* ki, çevresindeki erkekler kendilerini onun yüzünden tehdit altında hissetmesinler. Bu daha mantıklıydı zira Willem'i herkes severdi ve o da insanları kasten rahatsız hissettirecek biri değildi, dolayısıyla bilinçdışı da olsa bir tür habersizlik tavrı takınıyor olması normaldi. Her halükârda izlemesi olağanüstü zevkli bir şeydi ve o genellikle gülümseyip suskun kalmakla yetinse de, üçü ne bunu izlemekten, ne de sonrasında Willem'le dalga geçmekten bıkmışlardı.

"Asansör düzgün çalışıyor mu?" diye sordu Willem ansızın dönerek.

"Pardon?" dedi Annika irkilerek. "Ha evet, pek arızalanmaz." İnce dudaklarını birleştirip hafifçe tebessüm etmesinin, bir flört girişimi olduğunu kavrayınca onun adına utanan JB'nin karnına sancı girdi. Ah be Annika, dedi içinden. "Teyzemin dairesine ne taşımayı düşünüyorsun ki?"

"Arkadaşımızı" diye atıldı JB, Willem'den önce. "Merdiven çıkmakta zorlanıyor, asansör şart."

"Ha" dedi Annika tekrar kızarak. Yere bakmaya devam etti. "Pardon. Asansör çalışıyor."

Daire etkileyici değildi. Holü paspas kadardı, sağa doğru sıca ve yağlı bir hücre şeklinde mutfak açılıyordu, soldaki ye-

Üniversiteden tanışan dört erkek arkadaş: Nazik, yakışıklı ve oyunculukta kariyer yapmak isteyen Willem. Sanat dünyasına hızlı bir giriş yapmak isteyen, zeki ama bazen kalpsiz davranabilen JB. Hayallerini gerçekleştirememiş, aileden zengin mimar, Malcolm. Bu arkadaş grubunun merkezinde duran, tam bir kapalı kutu olan avukat Jude.

Yıllar içinde dörtlünün dostlukları bağımlılık, şöhret ve kibirle dönüşür ve derinleşir. Üç arkadaşın karşılaştıkları en büyük zorluk, hem bedensel hem de duygusal olarak ağır yaralı arkadaşları Jude'un yanında yer almak olacaktır. Jude'un üstesinden gelemediği çocukluk travmaları tüm yaşamını etkileyecek ve dostları onu hayatta tutmak için ellerinden geleni yapacaklardır.

Dostluk, aşk, kalp kırıklığına dair dokunaklı, müthiş bir hikâye...

"Efes... Bu romanı bir şaheser olarak adlandırmak hiç de mübalağa olmaz. Hatta bu kelime hafif bile kalır." *San Francisco Chronicle*

"Harikulade... Travma ve arkadaşlık öylesine zekice ve derin bir kavrayışla ele alınıyor ki bu roman bundan sonra bu konuda yazılmış tüm romanlar için bir ölçüt olacak." *The Wall Street Journal*

"*Değersiz Bir Hayat* başka hiçbir romana benzemiyor. Sınırı aşıyor, çizgiden dışarı taşıyor, kısaca unutulmaz." *The Independent*

"İçinize işliyor. Yanagihara insanın davranışının en aşağı ve en yüce uç noktalarını can acıtıcı bir yoğunlukla sorgulayabilme yeteneğine sahip bir yazar." *The Times Literary Supplement*

Çeviren: Sıla Okur

